

ПРОВІДНІ ТЕНДЕНЦІЇ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ ОРГАНІВ АДВОКАТСЬКОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Валентин Анатолійович ГВОЗДІЙ,

*аспірант Міжрегіональної академії
управління персоналом*

Останнім часом діяльність та особливості адміністративно-правового забезпечення самоврядних (саморегульованих) організацій набувають особливої актуальності, оскільки їх ефективне функціонування обумовлює успішність судової реформи, відновлення довіри громадян до правоохоронних та правозахисних органів. Відсутність наукового підґрунтя удосконалення правового статусу самоврядних (саморегульованих) організацій як інститутів публічного права взагалі і органів адвокатського самоврядування зокрема гальмує їх розвиток та не дозволяє повною мірою вирішити існуючі у законодавчих та підзаконних актах, а також у правозастосовній практиці, проблеми та суперечності. Крім того, збільшення впливу людиноцентристських тенденцій у розвитку адміністративного права зумовлює поступову втрату провідної ролі адміністративно-правового регулювання як більш жорсткої правової конструкції, якій не притаманна полісуб'єктність та врахування індивідуальних відмінностей. Натомість, протягом останніх років спостерігається підвищення ролі категорії «адміністративно-правове забезпечення», особливістю якої є зміщення акценту в системі прийняття рішень з волі держави на інтенції людини та громадянського суспільства [1, с.144].

У сучасних умовах зміцнення громадянського суспільства виступає одним із необхідних для зміцнення національної безпеки та забезпечення обороноздатності нашої держави чинником. На жаль, самоврядні організації як суб'єкт і об'єкт національної безпеки майже не були предметом наукового аналізу. Втім, за умов інформаційної війни основна увага, безумовно, спрямовується на захист українського суспільства від деструктивних інформаційних впливів [2, с.87]. Крім того, проблема визначення та удосконалення правового статусу самоврядних (саморегульованих) організацій, безумовно, потребує прийняття

законодавчого акту, яким поняття, ознаки, форми вказаних організацій було б визначено з опорою не на досвід Співдружності Незалежних Держав, як у попередніх проектах, а на досвід держав Європейського Союзу. На нашу думку, поняття самоврядної організації можна визначити як інститут публічного права, створений на підставі закону, який виконує низку суспільно значущих функцій, пов'язаних з реалізацією публічного інтересу, у певній професійній сфері. Відповідно, завданням науки адміністративного права має стати, перш за все, обґрунтування належності відносин, які виникають у сфері діяльності самоврядних (саморегульованих) організацій, до предмету адміністративного права.

Таким чином, на нашу думку, норми чинного законодавства у сфері діяльності органів адвокатського самоврядування потребують перегляду і внесення змін з метою правового закріплення фактично наявних відносин, врегулювання та розширення повноважень регіональних органів адвокатського самоврядування, оскільки саме вони є осередком формування високопрофесійного та інтолерантного до корупції адвокатського корпусу.

Централізація у сфері адвокатського самоврядування та позбавлення регіональних органів певних повноважень, наприклад, щодо прийняття іспитів, на практиці призведе до результатів прямо протилежних теоретичним очікуванням та до зростання корупційних ризиків. Лише наявність конкурентного середовища є сприятливим фактором для високого професійного рівня у будь-якій сфері, де адвокатура не є виключенням.

Подальших розробок потребують дискусійні питання щодо повноважень Національної Асоціації Адвокатів України та Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури, повноважень у сфері фінансів і контролю тощо, а також проблеми неузгодженості між законодавчими і статутними нормативно-правовими актами, що регулюють діяльність органів адвокатського самоврядування.

Список використаних джерел:

1. Шопіна І. М. Феномен адміністративно-правового забезпечення в адміністративному праві України. *Наука і правоохорона*. 2018. № 4. С. 141–145.
2. Інформаційна культура в Україні: правовий вимір. Монографія / за заг. ред. К. І. Белякова. Київ: КВІЦ, 2018. 169 с.